

МЕТОДОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ КООРДИНАЦІЇ РОЗРОБКИ СТРАТЕГІЇ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПРОМИСЛОВОГО МІСТА

Управління інноваційним розвитком в Україні полягає в координації науково-технічної політики і галузевої промислової політики на національному, регіональному і місцевому рівнях, що сприяє формуванню ефективної національної і регіональної інноваційних систем. Якою б потужною не була вертикаль влади, вона не в змозі забезпечити створення необхідних умов для розвитку інноваційних процесів за всіма видами економічної діяльності. Зокрема, в Україні одним із стримуючих чинників є велика територія держави. Тому при стратегічному плануванні слід приділяти більшу увагу розвитку місцевого самоврядування і горизонтальним зв'язкам у співпраці та взаємодії суб'єктів господарювання з місцевою адміністрацією. Дієвим таке самоврядування буде лише в тому випадку, якщо регіони матимуть сильну економічну базу.

Питання формування ефективної інноваційної політики у національній та регіональній системах досліджували такі вітчизняні та російські науковці як В.М. Геєць, О.І. Амоша, В.І. Ляшенко, В.П. Вишневіський, В.В. Дементьев, О.І. Татаркін, Л.І. Федулова, А.І. Землянкін, Ю.З. Драчук, Є.О. Монастирний [1-7] та інші. У працях С.О. Білої [8], М.Ф. Аверкіної [9], М.І. Шичкіної [10] розглядаються підходи до механізмів фінансування і стимулювання регіонального і місцевого розвитку, особливості економічного та соціального розвитку регіонів. Вченими Інституту економіки промисловості НАН України Л.Г. Червоною, Л.М. Кузьменко і М.О. Солдак досліджено питання якості інституціонального середовища в регіонах та його нормативно-правового забезпечення в умовах формування ефективної інституціональної структури [11, 12].

Наявність численних теоретичних наробок у межах дослідження різноманітних сторін як національного, так і регіонального (міського) рівня управління поєднується з відсутністю системних уявлень про специфічні чинники інноваційного розвитку промислового міста і вирішення проблем його координації. Дана обставина зумовила вибір мети статті, яка потребує подальшого формулювання.

Мета статті полягає у визначенні методологічних аспектів координації інноваційного розвитку промислового міста з позицій удосконалення регіональної соціально-економічної системи.

В умовах нерівномірності господарського розвитку територій і підтримки інноваційного розвитку економіки зростає роль держави, її промислової політики, яка повинна ухвалювати регіональну і місцеву специфіку. У такій ситуації, коли потенціал державної підтримки пріоритетних сфер господарських комплексів істотною мірою знижується, підвищується важливість дієвих заходів підтримки промислової сфери на місцевому рівні. Для підтримки цих дій пріоритетне значення має відновлення індустріального потенціалу, залучення інвестицій у модернізацію і нарощування промислового виробництва. Як зауважують провідні вчені, «одним із головних завдань сучасного етапу розвитку української економіки є формування конкурентоспроможності промислового комплексу інноваційного типу» [13, с. 31].

Підвищення ефективності управління інноваційним розвитком міського господарства має забезпечити приведення всіх форм управління у відповідність до потреб стратегічного розвитку території. Воно сприятиме використанню комплексу економічних, нормативно-правових, організаційних, адміністративних важелів з урахуванням принципів сучасності або основних правил для активізації інноваційної діяльності. Для досягнення розвитку міста на засадах інновацій необхідно враховувати особливості відтворювальних процесів, забезпечення інноваційною інфраструктурою, раціональне використання фінансових, трудових, природних ресурсів тощо.

Активізація інноваційних процесів у промисловому місті ускладнена низкою проблем, які мають системний характер, а саме [9, с. 5]: відсутня чітка та стабільна державна, місцева політика в галузі інноваційної діяльності; недосконале нормативно-правове забезпечення стимулювання інноваційної діяльності; недосконалий механізм місцевої підтримки суб'єктів інноваційної діяльності; низький рівень економічної мотивації учасників інноваційного бізнесу; недосконала державна політика міжнародного співробітництва у сфері інноваційної діяльності; відсутність адекватного механізму використання людського потенціалу в ході запровадження інновацій; нерозкритий інноваційний потенціал університетів міст. Отже, міста промислово розвинутих регіонів виступають активними гравцями у сегменті відтворення і розповсюдження інноваційних продукції, товарів і послуг.

У Законі України «Про місцеве самоврядування в Україні» [14] сформульовано, що до повноважень виконавчих органів міських рад (ст. 27) належать:

1) підготовка програм соціально-економічного та культурного розвитку сіл, селищ, міст, цільових програм з інших питань самоврядування, подання їх на затвердження ради, організація їх виконання; подання раді звітів про хід і результати виконання цих програм;

2) забезпечення збалансованого економічного та соціального розвитку відповідної території, ефективного використання природних, трудових і фінансових ресурсів тощо.

Головним напрямом політики міста встановлено перехід до моделі інноваційного розвитку національної економіки, зокрема на регіональному (міщевому) рівні, що відповідає Концепції реформування державної політики в інноваційній сфері. Метою Концепції є удосконалення системи державного регулювання в інноваційній сфері, зокрема формування економічних, структурних і організаційних основ інноваційної діяльності, створення належної інституціональної бази, забезпечення взаємодії різних інституцій під час запровадження інновацій [15]. Визначено, що реформування цієї системи здійснюється шляхом удосконалення правових основ функціонування інноваційної інфраструктури, а саме спрощення процедур утворення інноваційних кластерів, технологічних парків, створення та забезпечення функціонування технологічних платформ, наукових парків тощо з урахуванням повноважень наукових установ, підприємств та органів виконавчої влади усіх рівнів управління.

Такі кроки державної політики дають змогу провести відповідні структурні та функціональні зміни у виробництві для створення сприятливих умов щодо:

розширення можливостей виробництва;
задоволення потреб господарського комплексу міста, який потребує якісної продукції;
випуску конкурентоспроможної на світовому рівні інноваційної продукції, товарів, послуг.

Зауважимо, що відсутні нормативно-правові акти щодо активізації інноваційних процесів у промисловому місті, які сприятимуть вирішенню завдань, запропонованих у законодавстві країни. Але інноваційна політика полягає в розробленні напрямів і механізмів впровадження та використання нововведень у виробничій практиці підприємств, установ, організацій з метою забезпечення інноваційного розвитку міста.

Для стимулювання економічного розвитку міста на практиці застосовують різноманітні напрями активізації місцевої економічної ініціативи, в тому числі [8, с. 7-8]:

розвиток підприємництва, створення нових підприємств, які орієнтовані на місцеві джерела сировини і забезпечують, насамперед, потреби внутрішнього ринку;

сприяння місцевої влади залученню інвестицій та їх ефективному використанню;

впровадження інновацій у виробничу сферу, створення нової продукції;

розвиток сфери послуг;

запровадження й використання різних інструментів і механізмів стимулювання місцевого економічного розвитку (у тому числі програм соціально-економічного розвитку, кластерів, національних проєктів, механізмів державно-приватного партнерства тощо);

розширення сфери дії фінансових інструментів стимулювання місцевого економічного розвитку (у тому числі інвестиційних субвенцій, бюджету розвитку у складі місцевого бюджету, комунальних банків, муніципальних цінних паперів, філіалів банківських установ).

Вищенаведений аналіз свідчить, що для стимулювання економічного зростання на місцевому рівні необхідне *розвинуте інституціональне середовище*, яке потребує відповідної інституціональної підтримки усіх перетворень, що відбуваються у міському господарстві, а також інституціонально-правового забезпечення таких процесів. У рамках дослідження категорія «інституціональне середовище» розуміється як система інститутів, які мають місце і визначають характер суспільного життя, перш за все у його соціально-економічних проявах [6, с. 242].

В умовах сьогодення формуються нові підходи до активізації інноваційних процесів, за якими мають реалізуватися напрями дій місцевого самоврядування для забезпечення економічного зростання на місцях, що сприятиме залученню інвестицій, підвищенню довіри інвесторів для збільшення надходжень довгострокових інвестицій.

Як показує досвід проведення українських реформ, інтенсифікація інноваційних процесів передбачає взаємне узгодження і координацію інноваційної політики з науково-технічною, економічною, промисловою, інвестиційною, освітньою та створенням відповідного інституціонального забезпечення її реалізації за умови досягнення інтересів і встановлення збалансованих відносин між суспільством, державою, бізнесом, наукою та іншими зацікавленими

ми організаціями на всіх рівнях управління [16, с. 128].

Отже, для забезпечення відтворювальних процесів, досягнення належного рівня економіки пріоритетним напрямом має стати інституціональне забезпечення інноваційного розвитку промислового міста.

Пропонуємо сформулювати спеціальний координуючий орган, який би займався збором і аналізом інформації, що надходить, її обробкою, виявленням конкурентних переваг і відповідно координатором інноваційного розвитку в місті по всьому ланцюжку інноваційного циклу від моменту зародження ідеї до виходу на ринок готової продукції. Таким органом має стати *Центр інноваційного розвитку промислового міста* (ЦІРПМ), який сприятиме трансферу знань на визначеній території, – це місце, де збирається вся інформація про хід роботи підприємств, стадії розвитку, проблеми та потреби, з якими вони стикаються від стадії розробки проєкту продукції, що створюється, до її комерційної реалізації та отримання прибутку.

Центри повинні виникати безпосередньо в містах, тобто мати територіальну прив'язку до місцевості, де буде здійснюватися інноваційна діяльність. Дана система повинна *управлятися міським органом влади*, який матиме можливість скорегувати державну політику і законодавчі заходи при формуванні інноваційного середовища, тобто:

вести моніторинг роботи центрів інноваційного розвитку в кожному місті;

оцінювати їх діяльність;

узагальнювати отримувану інформацію;

аналізувати виникаючі проблеми на кожній ділянці;

вибирати найкращі рішення.

Розглянемо *типову схему координації Центру інноваційного розвитку промислового міста у межах регіональної інноваційної системи* (рис. 1).

В основі механізму організації центру повинна лежати ініціатива міського виконавчого органу влади, який на засадах державно-приватного партнерства привертає до його роботи:

науку (вузи, науково-дослідні академічні та галузеві інститути, студентські співтовариства);

фінансові джерела (інвестиційні фонди, банки, венчурне фінансування, державна підтримка);

торгівельно-промислову палату регіону або міста;

представників бізнесу (суб'єктів, безпосередньо зацікавлених у формуванні сприятливого інноваційного клімату в регіоні і у себе на виробництві);

громадські організації і об'єднання (місцеві, регіональні або загальнодержавні організації; первинні організації або їх об'єднання, асоціації).

Кожен Центр інноваційного розвитку розробляє *Концепцію інноваційного розвитку промислового міста*, яка повинна відповідати вимогам Концепції реформування державної політики в інноваційній сфері й мати таку структуру:

перелік промислових підприємств, які знаходяться у місті зі своїми основними функціями, перспективними планами;

стратегію інноваційного розвитку і напрями його активізації;

галузеві програми розвитку інновацій;

механізми координації.

ЦІРПМ повинні брати участь у розробці нових законодавчих документів, стимулюючих створення, охорону, використання інтелектуальної власності, її оцінку у вартісних показниках, розробку критеріїв,

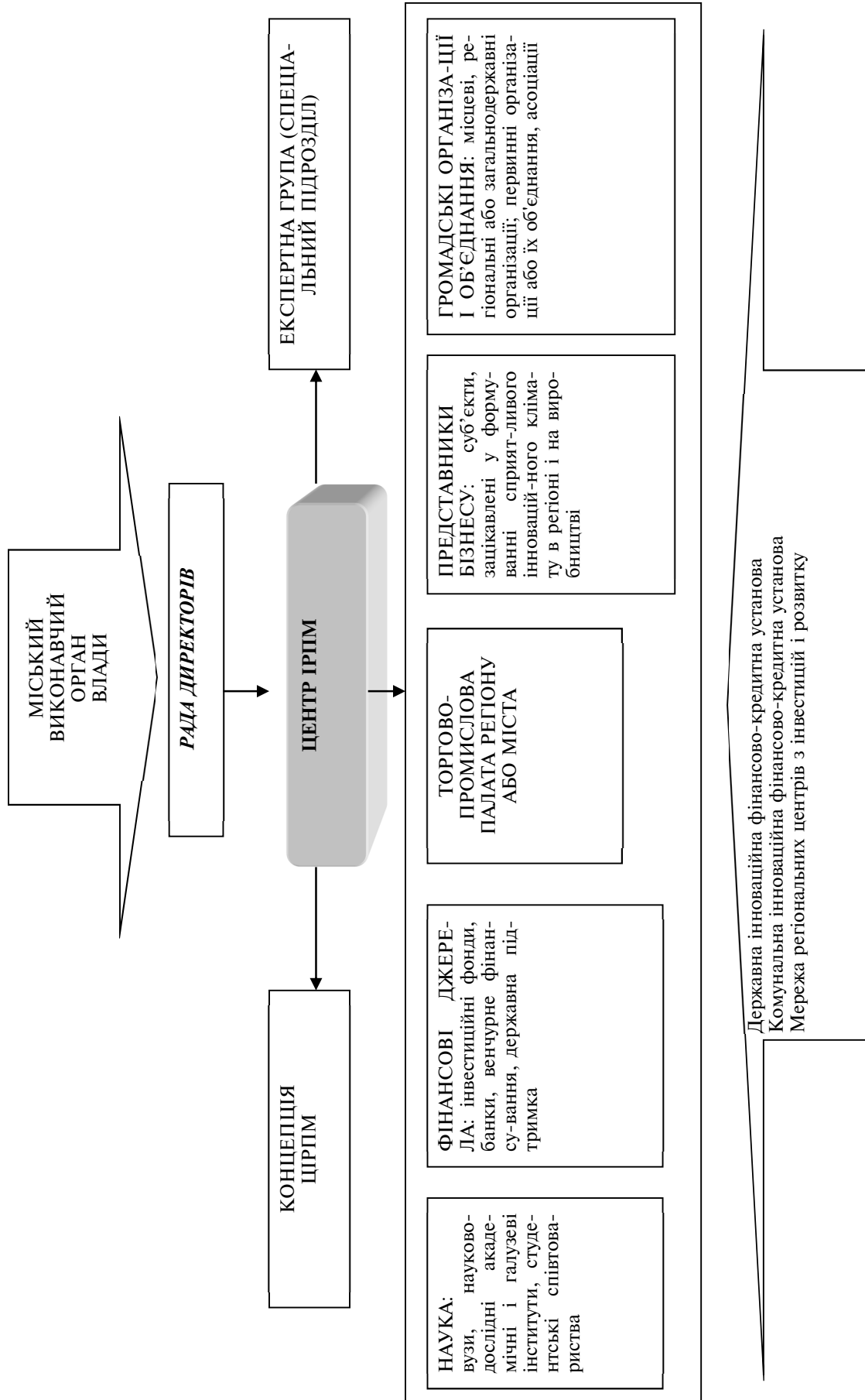

Рис. 1. Типова схема координації Центру інноваційного розвитку промислового міста у межах регіональної інноваційної системи

програми підготовки або перепідготовки кадрів і механізми зворотного зв'язку. Центром має управляти Рада директорів, у яку входять представники вузів, науково-дослідних академічних і галузевих інститутів, адміністрації району, фондів, банків, а також представники юридичних осіб. Рада директорів визначає основні вектори конкурентоспроможності території промислового міста, перш за все важливих для місцевого розвитку інноваційних і науково-технологічних розробок. Взаємовідносини між учасниками Центру мають базуватися на договірних взаємовідносинах, які визначають відсоток участі та величину доходу на цей відсоток.

Такі центри повинні стати низовою ланкою Регіональної інноваційної системи України. Робота Центрів або управління інноваційним розвитком промислового міста має повсякчас підпорядковуватися таким принципам, які є специфічними основними правилами або підґрунтям для інноваційної діяльності (рис. 2):

визначення конкурентних переваг та історичних передумов, що сприятимуть реалізації відповідних напрямів інноваційної діяльності міста –

стратегічний менеджмент проводить процес оцінки зовнішнього середовища, формулює організаційні цілі, ухвалює рішення, спрямовані на створення й утримання конкурентних переваг промислового міста, здатних забезпечити прибуток у довгостроковій і

середньостроковій перспективах на мікро-, мезо- та макрорівнях з урахуванням історичних передумов;

передбачення актуальності інновації – менеджмент має обирати з альтернативних його сценаріїв і планувати інноваційний розвиток відповідно до обраного вектора дій. Неправильне бачення майбутнього загрожує невиправданими інвестиціями в дослідження і розробки інноваційної ідеї;

стимулювання активності інновації – майбутнім попитом на інноваційну продукцію потрібно управляти, стимулюючи його. Комерціалізація інновацій пов'язана з витратами на інформаційну рекламу. Ефективність рекламування ще некомерціалізованих інновацій визначається за допомогою очікуваного попиту, розрахованого за матеріалами опитувань потенційних споживачів інноваційного продукту;

продовження актуальності інновації – від тривалості періоду, упродовж якого інноваційний продукт займає монополіне положення на ринку, залежать прибутки і надприбутки інноваторів. Поява такого продукту зароджує розвиток нового ринку, правила гри на якому ще не врегульовані державою;

безперервності інноваційного процесу – передбачає максимальне скорочення часових проміжків між його етапами, постійне відтворення самих етапів НДДКР. Ефективне управління інноваційними процесами неможливе без урахування циклічності останніх [17, с. 50].

Рис. 2. Специфічні принципи забезпечення активізації інноваційного розвитку промислового міста

Дотримання кожного із зазначених специфічних принципів сприятиме максимізації результативності інноваційного розвитку країни, її регіонів (міст), але для цього потрібне створення відповідного організаційно-економічного механізму, що є напрямом перспективних досліджень.

Оновлення технологічної бази регіону і розширення доступу до результатів НДДКР повинні спиратися на світовий досвід розвинених країн і ринок сучасних технологій. У світовій практиці склалося декілька основних форм запозичення і використання зарубіжних технологій [10, с. 4]:

1) «Стратегія перенесення» – придбання іноземних ліцензій на право випуску наукоємної продукції,

а також освоєння її масового виробництва в своїй країні;

2) «Стратегія запозичення» - країна освоює випуск наукоємної продукції, що вироблялася раніше в розвинених країнах;

3) «Стратегія нарощування»: маючи могутній науковий потенціал держави формують програми довгострокового характеру, що дозволяють нарощувати випуск нової продукції на базі високих технологій з використанням зарубіжного досвіду із залученням із-за кордону талановитих учених. Зауважимо, що при трансфері технологій, як правило, прагнуть зберегти контроль над їх використанням.

Для використання конкурентоспроможних на міжнародному рівні знань щодо створення нових

продуктів, послуг, робочих місць у цілому по регіону в ЦРПМ створюється *робоча експертна група (або спеціальний підрозділ)*. Експертна група (підрозділ), використовуючи електронний порт інноваційних технологій і кошти засновників, пропонуватиме підприємствам, що знаходяться на території міста (району), сучасні інноваційні розробки для можливості виробництва продукції, конкурентоспроможної на світовому ринку. Основними завданнями такої групи (підрозділу) Центру є:

- вивчення сильних сторін і можливостей розвитку свого регіону, міста;
- експертиза інноваційних розробок;
- оцінювання потенційних ринків, зокрема локальних і міжнародних;
- ініціювання інноваційних проектів, заснованих на компетенції високого рівня;
- формування механізмів комерціалізації інноваційних продуктів;
- укріплення взаємодії між різними організаціями в розвитку досліджень і бізнесу, заснованого на знаннях;
- активізація діяльності малих і середніх підприємств в області НДДКР у вибраних сферах компетенції.

Своєю роботою система Центрів інноваційного розвитку промислових міст сприятиме:

- формуванню сприятливого інноваційно-інвестиційного клімату територій;
- розвитку інноваційної інфраструктури, зокрема функціонування та забезпечення інноваційних кластерів, технологічних парків, функціонування технологічних платформ, утворення наукових парків, здатних стати організаційними утвореннями світового рівня і міцними двигунами інноваційного розвитку міст;
- запровадженню й використанню сучасних інструментів і механізмів фінансування та стимулювання економічного розвитку міст

Для організації ЦРПМ необхідним є стимулювання інноваційного розвитку на місцевому рівні, а також підтримки всіх складових інноваційного процесу як на рівні держави, так і на рівні регіональних (місцевих) органів влади, а саме:

- 1) нормативно-правової підтримки і стимулювання отримання інвестиційних ресурсів. Необхідно унормувати механізми залучення коштів міжнародної фінансової допомоги ;
- 2) сприяння процесам надання банківських кредитів на фінансування проектів місцевого розвитку, у тому числі за допомогою інструментів іпотечного кредитування;
- 3) підтримка формування інституціонально-правового середовища на місцевому рівні. Вирішення проблеми розпорошення та дублювання функцій між органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування регіонального рівня у питаннях управління інноваційним розвитком регіону (міста) можливе шляхом інституціонально-правового визначення єдиного органу щодо її формування і реалізації (а тим більше, що на вістря першочергових орієнтирів розвитку держави винесено питання реформи самоврядування);
- 4) ініціювання системи замовлень місцевої влади на виконання важливих для місцевого розвитку інноваційних і науково-технологічних розробок у суб'єктів малого підприємництва;
- 5) поліпшення контролю за використанням фінансових ресурсів суб'єктів господарювання всіх

форм власності, що здійснюють економічну діяльність для реалізації структурно-інноваційних зрушень;

6) сприяння удосконаленню регіональної інноваційної системи шляхом розробки і впровадження місцевих програм науково-технічного та інноваційного розвитку, які формуються для активної участі суб'єктів інноваційної діяльності;

7) розвиток кооперації і взаємодії різноманітних суспільних інститутів у здійсненні інноваційної діяльності ;

8) підвищення рівня інноваційної культури (організація ярмарків, виставок щодо комерціалізації інноваційних продуктів, круглих столів, симпозіумів тощо);

9) стимулювання інновацій шляхом розміщення бізнес-інкубаторів у технопарках і наукових парках, на підприємствах тощо за рахунок коштів місцевих бюджетів;

10) впровадження моделей інноваційних кластерів на підпорядкованих містам територіях;

11) розвиток міжрегіонального і транскордонного співробітництва у створенні високотехнологічної продукції;

12) забезпечення висококваліфікованими кадрами місцевих і регіональних ринків праці шляхом організації семінарів, стажування, тренінгів тощо.

Висновки та рекомендації. Активізація національної та регіональної інноваційної політики в Україні передбачає використання підходів, спроможних забезпечити її поступальний розвиток, у тому числі на місцевому рівні. Такі підходи означають залучення потенціалу сучасних механізмів державного, регіонального і місцевого розвитку, що склалися як у вітчизняній, так і зарубіжній практиці. Важливе місце серед означених механізмів та інструментів посідають організаційні, фінансові, інституціонально-правові, що є метою подальшого дослідження, у застосуванні яких спостерігаються системні проблеми.

Формуються нові підходи до активізації інноваційних процесів, за якими мають реалізовуватися напрями дій місцевого самоврядування щодо забезпечення економічного зростання на місцях, що сприятиме залученню інвестицій, підвищенню довіри інвесторів для збільшення надходжень довгострокових інвестицій.

Запропоновано типову схему координації Центру інноваційного розвитку промислового міста у межах регіональної інноваційної системи, в основі механізму організації якого лежить ініціатива міського виконавчого органу влади щодо державно-приватного партнерства організацій науки, фінансових установ, торговельно-промислової палати регіону або міста, представників бізнесу, громадських організацій і об'єднань.

В основу управління інноваційним розвитком регіональної інноваційної системи мають бути покладені специфічні принципи, які є основними правилами або підґрунтям для інноваційної діяльності: визначення конкурентних переваг та історичних передумов, що сприятимуть реалізації відповідних напрямів інноваційної діяльності промислового міста ; передбачення актуальності інновації; стимулювання активності інновації; пролонгації актуальності інновації; безперервності інноваційного процесу. Втілення запропонованих принципів сприятиме максимізації результативності інноваційного розвитку кожного міста.

Список використаних джерел

1. Геєць В.М. Інноваційно-інноваційний шлях розвитку – модернізаційний проект розвитку української економіки і суспільства початку XXI століття / В.М. Геєць // Банківська справа. – 2003. – № 4. – С. 3-32.
2. Амоша О.І. Активізація інноваційної діяльності: організаційно-правове та соціально-економічне забезпечення: моногр. / О.І. Амоша, А.І. Землянкін, І.І. Лях та ін. – Донецьк: ІЕП НАН України, 2007. – 328 с.
3. Ляшенко В.І. Финансово-регуляторные режимы стимулирования экономического развития: введение в экономическую режимологию: моногр. / В.І. Ляшенко; НАН Украины, Ін-т економіки пром-сті. – Донецьк, 2012. – 370 с.
4. Вишневатский В. Инновации, институты и эволюция / В. Вишневатский, В. Дементьев // Вопросы економіки. – 2010. – №9. – С. 41-62.
5. Федуллова Л.І. Тенденції розвитку інноваційної політики та її вплив на економічне зростання [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/ep/2011_2/5_Fedulova.pdf.
6. Драчук Ю.З. Проблеми інституціонального забезпечення інноваційного розвитку вугільної промисловості / Ю.З. Драчук, І.М. Кочешкова, Н.В. Трушкіна // Економіка промисловості. – 2012. – № 3-4 (59-60). – С. 240-248.
7. Монастырний Е.А. Методологический подход к оценке эффективности инновационного развития региона / Е.А. Монастырний, В.В. Спицын, Я.Н. Грик // Инновации. – 2010. – №1 (135). – С. 80-86.
8. Стимулювання економічного зростання на місцевому рівні: аналіт. доп. / С. О. Біла, О. В. Шевченко, М. О. Кушнір, В. І. Жук [та ін.]. – К.: НІСД, 2013. – 88 с.
9. Аверкіна М.Ф. Місце інноваційної політики у забезпеченні стійкого розвитку міста / М.Ф. Аверкіна // Інноваційна економіка. Всеукраїнський нау-

ково-виробничий журнал [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/inek/2013_3/153.pdf.

10. Шичкіна М.І. Інноваційне розвиток районів і міст [Електронний ресурс] / М.І. Шичкіна. – Режим доступу: <http://www.rair-info.ru/publication/publication19/>

11. Червова Л.Г. Нормативно-правовая система рыночных институтов в региональной политике государства / Л.Г. Червова // Управління економікою: теорія та практика: зб. наук. праць / НАН України, Ін-т економіки пром-сті. – Донецьк, 2012. – С. 39-48.

12. Кузьменко Л.М. Регіональні аспекти характеристики якості інституціонального середовища / Л.М. Кузьменко, М.О. Солдак // Управління економікою: теорія та практика: зб. наук. праць / НАН України, Ін-т економіки пром-сті. – Донецьк, 2010. – С. 30-43.

13. Амоша О.І. Інноваційне оновлення техніко-технологічної бази промислового виробництва на синергетичних засадах: теорія і практика / О.І. Амоша, І.П. Булеєв, Г.З. Шевцова // Економіка промисловості. – 2007. – № 1. – С. 3-9.

14. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України із змінами, внесеними згідно із Законами № 563-VII від 17.09.2013 // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 1997. – № 24. – Ст. 170.

15. Концепція реформування державної політики в інноваційній сфері: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 10.09.2012 р. № 691-р // Офіційний вісник України. – 2012. – № 71. – Ст. 2883.

16. Підоричева І.Ю. Зарубіжний досвід формування і реалізації державної інноваційної політики / І.Ю. Підоричева // Вісник економічної науки України. – 2013. – № 1 (23). – С. 128-136.

17. Чухраєва Н.М. Сучасні принципи забезпечення інноваційного розвитку підприємства / Н.М. Чухраєва // Економічний часопис-XXI. – 2013. – № 3-4 (2). – С. 49-52.

І. М. Майорова

*д-р екон. наук
м. Маріуполь*

ПОХОДЖЕННЯ І СТРУКТУРА СІТІ-ЛОГІСТИЧНИХ ПОТОКІВ ПРИАЗОВ'Я

Постановка проблеми та її зв'язок з важливим науковим завданням. Сіті-логістика, як напрям наукових досліджень, виникла в наукових колах західної економічної думки. Якщо узагальнити сучасні наукові надбання фахівців, то сіті-логістика забезпечує комплексний підхід в організації, плануванні, управлінні і контролі логістичних процесів складної системи муніципальних утворень. Наприклад, В.К. Губенко, Я.І. Нефедова у монографії [1, с. 39] так виділяють сучасну концепцію сіті-логістики: «Сіті-логістика відтворює підґрунтя для нових найкращих концепцій розвитку міського середовища; підтримує об'єднання постачальників логістичних послуг міста в логістичну транспортну спільноту і розвивається до самостійної послуги, яка постійно задовольняє ситуаційні вимоги ринку. Сіті-логістика – концепція суспільного інтересу: вона звільнює вулиці, укріплює торгівлю, відтворює діяльність центрів міст, веде до відродження історичної частини міста, що віддзеркалюється на

підвищенні становища мешканців, сіті-логістика розуміється як елемент якості життя. Органи муніципального управління організують і несуть відповідальність за визначення основних транспортних цілей і реалізацію логістичних рішень в мережах і ланках міських мереж».

Аналіз основних наукових публікацій, де розглядаються проблеми сіті-логістики. Розвиток, практичне застосування сіті-логістики до розв'язання транспортних проблем сучасного міста висвітлено в наукових працях: В.К. Губенко, А.О. Лямзіна, Я.І. Нефедової, М.В. Хара, Л.Б. Миротіна, В.Е. Парунакіяна, В.П. Полішук, В.К. Долі, А.Б. Барського, В.В. Круглова, В.Є. Крикавського, В.Є. Мельниченко, Р.Л. Сопільник, І.Г. Смірнова та ін. Основний науковий інтерес їх надбань полягає у площині процесів транспортування й екології при взаємодії транспортних, торговельних і промислових підприємств.